

La comunitat negra de Washington viu el judici apassionadament

Un procés en blanc i negre

Espectacle a l'americana al tribunal de Washington, davant el qual compareix Marion Barry, alcalde de la ciutat, acusat de consumir estupefaents. Barry apel·la a qüestions de racisme, sense témer-ne un revifament.

Una menuda tenda de tela ratllada acaba de ser dreçada en la gespa, enfront de la seu del tribunal de Washington. Tots els dies, a migdia i a les sis del vespre, uns reverends negres resen pregàries i els manifestants entonen cants al·lusius als drets cívics. Tota una multitud –negra també– fan de cor mentre exhibeixen pancartes: “Un estat injust no pot fer justícia”, “Només Déu pot jutjar el pecador”.

L'heroi de la festa arriba saludat pels clamors. Marion Barry, alcalde de Washington, ix del tribunal on des de fa tres setmanes és jutjat per possessió i consum de cocaïna, per perjuri davant un tribunal d'honor... En teoria, s'arrisca a vint-i-sis anys de presó i a una multa de 2 milions de dòlars. Un procés insensat que ha esdevingut ben aviat el fulletó de l'estiu als Estats Units. Per poder accedir a la sala d'audiències, els washingtonians fan cua des de les set del matí i les televisions s'han instal·lat permanentment enfront del tribunal. I Marion Barry, superb i arrogant, en cadaçuna de les seues aparicions repeteix: “És un complot del poder blanc contra un negre elegit”.

L'afirmació és senzilla, fins i tot simple, però pot ser guanyadora. El jurat, compost per 13 negres i 5 blancs, ha de pronunciar-se per unanimitat segons la llei americana. Recordem-nos de la pel·lícula *Doce hombres sin piedad* de Sidney Lumet. En qualsevol cas, la maniobra ja ha despertat perilloses reminiscències d'odi racial d'una ciutat amb un 70% de negres, la majoria d'ells pobres i, molt sovint, víctimes de la droga.

Des de fa dues setmanes l'ambient s'ha arribat a enrarir malsanament. El líder dels Blacks Muslims, Louis Farrakhan, ha vingut a donar el seu suport al seu amic Barry. Farrakhan és l'home que afirma públicament que Hitler no va actuar malament del tot a l'hora de tractar de solucionar el seu problema amb els

jueus i que són els metges jueus americans els que inoculen la sida als nadons negres. La setmana passada va reunir 15.000 persones en el centre de conferències de Washington. En un ambient histèric i amb un sol tema: el nostre germà Marion Barry és crucificat pels blancs.

L'extremisme de Farrakhan no és majoritari entre els negres americans. Tanmateix, líders moderats i tot tenen avui dia propostes sorprenents. Per exemple, Benjamin Hook, cap del NAACP (Centre Nacional d'Avanç de la Gent de Co-

lor), jurava la setmanà passada que “els mètodes utilitzats pel FBI amb Marion Barry són mètodes nazis. Recorden la fustigació que el FBI va fer patir a Martin Luther King: tot això evoca el Ku-Klux-Klan”. En les oficines de Washington, empleats blancs i negres eviten parlar del procés, i un dels editorialistes negres del Washington Post, William Raspberry, afirma: “Els blancs han fixat la mirada en les proves de l'acusació. Són enormes, és cert. Però els negres són més sensibles al mètode utilitzat que els duu a la memòria records molt do-

lents. ¿Per què, en definitiva, gastar tanta energia i tants diners per a immobilitzar un home que es droga, és veritat, però que no és ni un *dealer* ni un assassí? Hi ha coses més urgents a fer”.

Davant del fet d'aquesta autodefensa negra, els blancs, al seu torn, comencen a reaccionar: “La ciutat està gestionada en contra del bon sentit. Estic obligat a anar-me'n a viure a Maryland, perquè no puc dur el meu fill a l'escola —és espantosa—, perquè els carrers no són segurs... I tot això perquè l'alcalde utilitza els diners dels meus impostos per a

mateix, continua tots els dies a la sala de l'audiència núm. 2 del tribunal. Marion Barry hi apareix com un rei. Mesurant amb seguretat el tribunal i amb un pomell de flors grogues al trauc de la solapa, s'asseu en aquest moment a la taula del jutge per reforçar un botó, tasca aparentment urgent. L'audiència dels testimonis li reserva tanmateix moments penosos la major part del temps. Patrons de *bistrot*s, *dealers*, miserables, homes de negocis que tenen sempre —¿és pur atzar?— contractes avantatjosos amb la municipalitat: heus ací els seus com-

i una visita a Los Angeles en què l'alcalde, com havia forçat la dosi va ser trobat sense sentits a l'hospital. També és veritat que, alhora, s'havia begut una ampolla de conyac i quatre de xampany.

El Tribunal també ha hagut de veure desfilar una sumptuosa sèrie d'amigues de l'alcalde, totes negres, completament vestides de negre, fins els guants, capell i ulleres. Miss T., per exemple, és el sobrenom d'una bellesa de 27 anys, que sota el seu capellet, només és capaç de balbucejar “Sí” a cada pregunta (¿droga?) del fiscal, abans d'anar-se'n a punt

comprar-se droga. I damunt em diuen racista quan expose aquests arguments”, explica, acalorada, una jove mare de família de Washington. Amb més duresa encara, Charles Krauthammer escriu al *Times Magazine*: “Els actuals líders negres estan jugant a un joc perillós de nihilisme i de racisme. És una tragèdia per a tot Amèrica, però més concretament per a l'Amèrica negra. Els hereus de Luther King no tenen res a dir i diuen qualsevol cosa”.

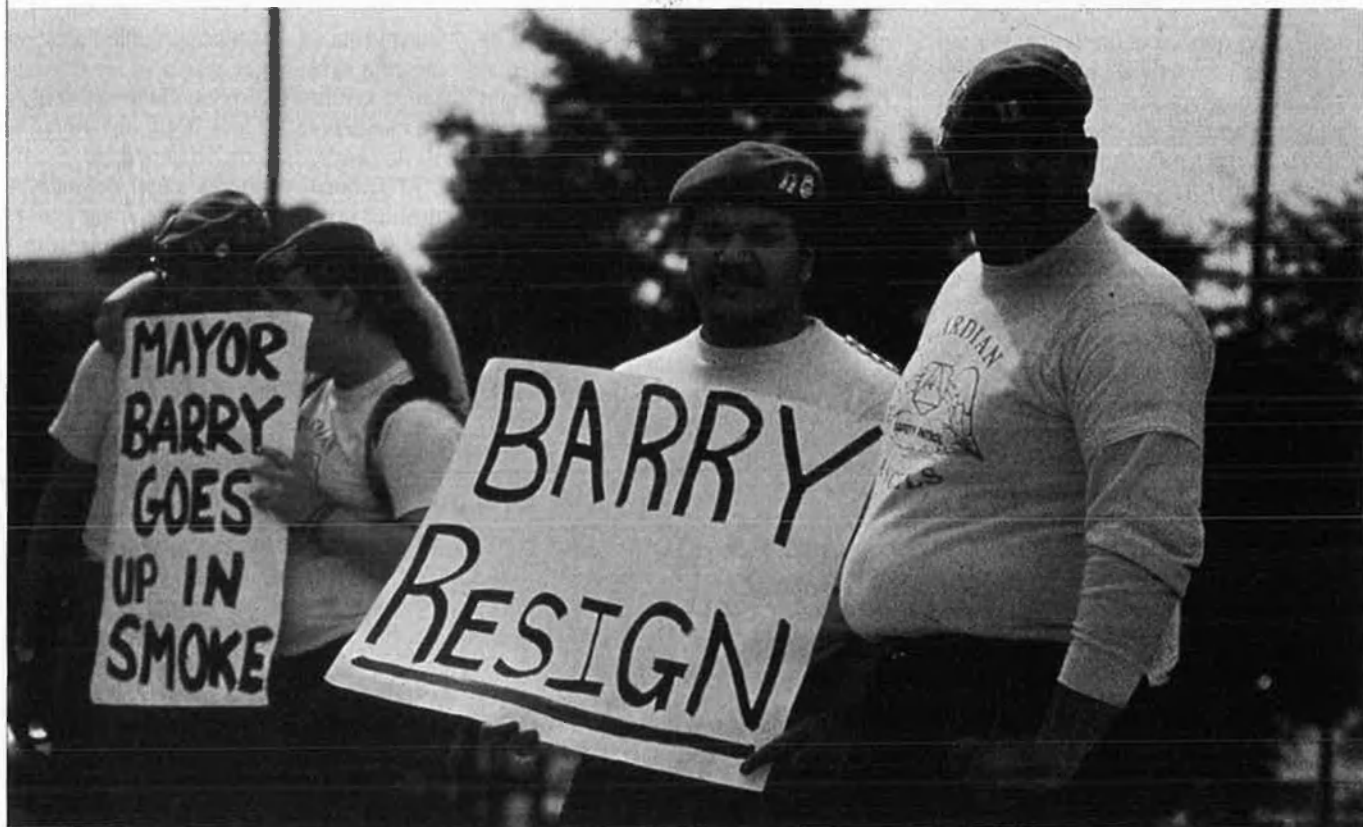
Enmig de totes aquestes invectives acabaríem oblidant el procés que, tan-

panys que hi desfilen, i no tots ho fan de grat. Tots ells són traficants o venedors i el govern els ha promès —tal com la llei americana permet— la immunitat a canvi del seu testimoniatge. És clar, no tenen elecció.

Tots ells contenen, doncs, exemples que demostren que l'alcalde s'ha enrotllat cigarretes de *crack* en bitllets de dòlar, aspirat cocaïna amb una palleta (l'alcalde, segons sembla, prefereix utilitzar la seua targeta de visita), que ha fet cremar opi en una cullereta menuda... Tots ells evocuen els delirants viatges a les Bahames

de plorar sobre els seus alts tacons d'agulla.

Bettye Smith té quaranta anys, un capell més discret i un caràcter més trempat. Aparentment és una antiga companya i el *dealer* preferit de l'alcalde. Una ordre de crida i cerca ha aconseguit dur-la, entre dos policies, davant del tribunal. Després de moltes vacil·lacions, accepta deixar caure alguna informació: sí, l'alcalde venia sovint a veure-la a sa casa. Sol. Sí, ella li posava en la mà, sense cap paraula, una papera de cocaïna, amb la qual ell desapareixia cap als lavabos.

La comunitat negra de Washington viu un ambient d'excitació al voltant del cas Barry.

¿Què hi feia, als lavabos? “Ni la més mínima idea”. Quan eixia, li tornava el paquetet, però ella no va tenir mai, mai de la vida, la idea de verificar si la quantitat de droga havia disminuït. Conclusió: ella no l’ha “vist” mai drogar-se. Els aficionats a les novel·les policíaques hi reconeixen el mètode de l’advocat Perry Mason, protagonista de les novel·les d’Erle Stanley Gardner: si ningú ha “vist” realment un delicta, no n’hi ha cap, de delicta.

Tret que hi ha una cosa que tant els jurats com tots els habitants dels Estats Units han vist i revist fins a l’avorriment: el vídeo d’una hora i mitja, filmat amb càmera oculta, en la cambra de l’hotel on, el mes de gener de 1990, Resheeda Moore, una de les antigues amants de Marion Barry, l’havia fet anar instigada pel FBI, agència policial que volia pillar-lo en flagrant delicta. Ella el crida. Ell hi acudeix. Aparentment més interessat pel sexe que per la droga. També s’ha de dir que ell no es refia perquè el 1988 va estar a punt de ser detingut en el Ramada Inn de Washington amb el *dealer* Carl Lewis. Rasheeda insisteix, des del moment en què Barry encén aquella maleïda pipa de *crack*, els agents del FBI entren en la cambra, li posen les manilles, li tallen un ble de ca-

bells (hi detecten marihuana)... I, fet això, com en una bona sèrie B, li llegeixen els seus drets en veu alta. Abatut, Barry repeteix: “La molt puta, me l’ha feta”. Després, recupera el seny i jura que aquella pipa de *crack* era la “primera de sa vida” i que “el FBI ha intentat assassinar-lo”.

Aquest parany del FBI no té res a veure amb l’ambient malsà de tot l’assumpta. En principi, els policies americans, al contrari que els seus homòlegs europeus, tenen dret a disfressar-se de malfactors per a fer d’esquer respecte a un eventual culpable. El mètode ja s’havia utilitzat, sobretot el 1986, contra el fabricant d’automòbils californià John de Lorean –blanc– que traficava amb droga per a fer remuntar els seus negocis. Igualment, un grup de parlamentaris demòcrates –blancs–, compromesos en el tràfic d’influències, van ser descoberts amb el mateix mètode el 1981. També és veritat que el jurat finalment els va absoldre.

Certament també es pot argüir que el govern federal, que ha llançat una ofensiva espectacular contra la droga colombiana, no podia tolerar per més temps que l’alcalde de la capital dels Estats Units es *passara* a tota marxa en els hotels de la ciutat. Que una ciutat on el

crack provoca, des de fa molt, més d’una mort violenta per dia, és si més no una ciutat malalta... No hi fa res, el mètode continua fastiguejant-los. A ningú li agrada veure una càmera en la seua habitació a l’hora de ficar-se al llit, com tampoc agrada a ningú ser denunciat pels seus amics més íntims.

¿Hi haurà prou amb això per a salvar l’alcalde? No és del tot clar, perquè al mateix si del món negre, el seu món, a poc a poc es dibuixa una esquerra. “Els negres que el defensen són marginats o ancians barbats”, diu Robert Woodson, president negre del NCNE (organisme de rehabilitació dels barris). En el *Washington Post*, un altre editorialista negre, Juan Williams, també insisteix: “Barry sacrifica la comunitat negra per salvar-se a si mateix”. Quant a Jesse Jackson, el més vehement defensor de la causa negra, s’ha dedicat fins al present a convèncer el seu amic Barry que no es presente a les eleccions de la pròxima tardor. Una sola cosa és certa: condemnat o absolt, Marion Barry –som als Estats Units– a pesar de tot no ho haurà perdut tot. Ja ha firmat contractes per a fer un llibre i un telefilm de la seua vida...

Michèle Georges

Trad.: Vicent Hernández Esteve